

Sygn. akt XVII AmE 37/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta de Heij- Kaplińska
Protokolant:	Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o zmianę koncesji

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 17 grudnia 2012 r. o numerze (...)

I. uchyla zaskarżoną decyzję;

II. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę 477 zł (czterysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Jolanta de Heij- Kaplińska

Sygn. akt XVII AmE 37/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 grudnia 2012 r., o nr (...), na podstawie art. 35 ust. 3 oraz art. 33 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (dalej: Pe) w zw. z art. 50 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (dalej: usdg) oraz w zw. z art. 104 k.p.a., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił zmiany koncesji nr (...) z dnia 10 czerwca 2009 r., zmienionej decyzją z dnia 14 stycznia 2010 r. nr (...), na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 4 PE, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, udzielonej przedsiębiorcy – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O..

(decyzja, k. 4-6).

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 17 stycznia 2013 r. wniósł (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., zaskarżając decyzję w całości oraz wnosząc o:

1. zmianę decyzji w całości poprzez uwzględnienie wniosku strony ewentualnie uchylenie skarżonej decyzji w całości;

2. zasądzenie na rzecz strony kosztów niniejszego postępowania wg norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie:

1. art. 50 pkt 2 usdg, poprzez zastosowanie go jako podstawy odmowy zmiany koncesji, pomimo, że przepis ten nie daje organowi możliwości wydania takiej decyzji;
2. art. 35 ust. 3 oraz art. 33 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 Pe, poprzez ich zastosowanie, pomimo że nie regulują one kwestii zmiany koncesji a zostały one wprowadzone w celu reglamentacji udzielania koncesji;
3. art. 6 k.p.a. i art. 7 Konstytucji, poprzez działanie bez podstawy prawnej;
4. art. 8 k.p.a., poprzez działanie w sposób pozbawiony wymaganej bezstronności, a przez to w sposób obniżający zaufanie strony do organu;
5. art. 12 § 1 k.p.a., poprzez działanie w sposób przewlekły i powierzchowny.

Odwołująca się Spółka podtrzymała powyższe stanowisko w piśmie procesowym z dnia 9 lipca 2013 r.

(odwołanie, k. 12-16; pismo procesowe powódki, k. 55-64).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 czerwca 2013 r. Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z pisma (...) Biura (...) KGP z dnia 28 stycznia 2009 r.

(odpowiedź na odwołanie, k. 46-48).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 10 czerwca 2009 r. Prezes URE udzielił przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 16 czerwca 2009 r. do dnia 31 grudnia 2025 r. Przedmiot działalności objętej koncesją stanowiła działalność gospodarcza polegająca na obrocie paliwami ciekłymi jedynie przy wykorzystaniu eksploatowanych przez koncesjonariusza pojazdów przeznaczonych do transportu paliw ciekłych.

(dowód: decyzja nr (...), k. 65-68).

Decyzją z dnia 14 stycznia 2010 r. Prezes URE zmienił ww. decyzję ws. udzielenia koncesji (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. w ten sposób, że określił przedmiot działalności objętej koncesją jako działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu pojazdów przeznaczonych do transportu tych paliw, stanowiących własność koncesjonariusza, jak również eksploatowanych na podstawie odrębnych umów, oraz przy wykorzystaniu wskazanych w decyzji stacji paliw. Nadto, w przedmiotowej decyzji przewidziano, iż w przypadku obrotu wykonywanego z wykorzystaniem pojazdów przeznaczonych do transportu paliw ciekłych nieposiadających zalegalizowanych instalacji pomiarowych, sprzedaż paliw ciekłych może być dokonywana jedynie na rzecz przedsiębiorców, posiadających zbiorniki pomiarowe poddane prawnej kontroli metrologicznej.

(dowód: decyzja nr decyzja nr (...), k. 69-70).

W dniu 10 maja 2012 r., na podstawie art. 41 ust. 1 PE, Spółka (...) wystąpiła do Prezesa URE z wnioskiem o zmianę warunków koncesji z dnia 10 czerwca 2009 r. zmienionej 14 stycznia 2010 r. na obrót paliwami ciekłymi, poprzez nadanie punktowi 1 decyzji („Przedmiot i zakres działalności”) następującego brzmienia: „Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi”.

(dowód: wniosek o zmianę warunków koncesji, k. 1-2 akt admin.).

Przedsiębiorca wskazał jaka jest planowana wielkość obrotu paliwami ciekłymi załączając biznes plan oraz wykazując środki finansowe zapewniające prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej. Wydane informacje z Krajowego Rejestru Karnego poświadczały niekaralność (...) Sp. z o.o. i prezesa spółki Z. M.. Przedsiębiorca nie zalegał w opłacaniu składek na rzecz ZUS według stanu na dzień 8 czerwca 2012, ani nie miał zaległości w podatkach na dzień 31 maja 2012 r.

(dowód: pisma przedsiębiorcy wraz z załącznikami, k. 14-32, 39-50 akt admin.).

Przeciwko przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. zapadły dwie decyzje (...) (19)/ (...) z 19 lipca 2011 r. i (...) z 30 grudnia 2011 r. wymierzające kary pieniężne za naruszenie warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi w wysokości odpowiednio 160 524 zł i 9 600 zł. Z tego względu Prezes URE zawiesił niniejsze postępowanie w sprawie zmiany koncesji, aby następnie uchylić wydane postanowienie na skutek zażalenia.

(dowód: postanowienie (...) z dnia 28 sierpnia 2012 r., k. 54 akt admin., postanowienie (...) z dnia 15 października 2012 r., k. 69 akt admin.).

Przeciwko D. M. toczyły się sprawy karne o to, że:

(1) w czasie od dnia 10 czerwca 2009 roku do dnia 21 września 2009 roku na ul. (...) w J. woj. (...) na terenie stacji paliw (...) prowadził działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży detalicznej paliw płynnych z dystrybutorów bez wymaganej koncesji (II W 253/10),

(2) w czasie od dnia 16 czerwca 2009 roku do dnia 13 października 2009 roku na ul. (...) w N. na terenie stacji paliw (...) prowadził działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi bez wymaganej koncesji (II W 54/10),

(3) w czasie od dnia 16 czerwca 2009 roku do dnia 12 listopada 2009 roku na ul. (...) w miejscowości C. woj. (...) na terenie stacji paliw (...) prowadził działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży detalicznej paliw bez wymaganej koncesji (II W 573/09),

(4) łącznie z Z. M. w czasie od dnia 15 czerwca 2009 roku do dnia 16 września 2009 roku na ul. (...) w T. na terenie stacji paliw (...) prowadzili obrót paliwami ciekłymi bez wymaganej koncesji (VII W 4/10),

(5) w czasie od dnia 16 czerwca 2009 roku do 18 grudnia 2009 roku w miejscowości J. gm. Ś. prowadząc działalność gospodarczą dokonywał obrotu paliwami ciekłymi za pomocą dystrybutorów bez wymaganej koncesji (II W 297/10),

(6) w czasie od dnia 16 czerwca 2009 roku do dnia 12 października 2009 roku na ul. (...) w B. na terenie stacji paliw (...) prowadził działalność gospodarczą w postaci obrotu paliwami ciekłymi bez wymaganej koncesji (II W 712/09),

(7) w czasie od dnia 16 czerwca 2009 roku do dnia 20 października 2009 roku na ul. (...) w O. i na ul. (...) w G. prowadził działalność gospodarczą w postaci obrotu paliwami ciekłymi bez wymaganej koncesji (II W 1725/09),

(8) w dniu 18 września 2009 roku w T. 195 na terenie stacji paliw (...) prowadził sprzedaż paliw płynnych przy pomocy infrastruktury technicznej tej stacji bez wymaganej koncesji (II W 891/09).

Postępowania karne zakończyły się wydaniem albo wyroków uniewinniających albo postanowień umarzających.

(dowód: orzeczenia, k. 18-25 akt admin.).

Pismem z dnia 26 lutego 2009 roku Prezes URE otrzymał dokumenty zebrane w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie i Zarząd w B. (...) Biura (...), które miały potwierdzać naruszenie warunków koncesji na obrót i magazynowanie paliw na stacjach paliw (...) Sp. z o.o. w B., J., w N., C., Ł..

(dowód: (...)).

Pismem z dnia 15 listopada 2012 r. Prezes URE zawiadomił Spółkę (...) o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym i złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień.

(dowód: zawiadomienie nr (...), k. 71 akt admin.).

Decyzją z dnia 17 grudnia 2012 r., która została zaskarżona w niniejszym postępowaniu, Prezes URE odmówił zmiany koncesji.

Powyżej opisany stan faktyczny został ustalony przez Sąd w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega uwzględnieniu.

Koncesja jest publicznoprawnym uprawnieniem podmiotowym przyznanym decyzją właściwego organu administracji indywidualnie oznaczonemu podmiotowi, który spełnia ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej (zob. wyrok SN z dnia 08.05.1998 r., III RN 34/98, OSNP 1999, nr 5, poz. 157).

Udzielenie koncesji podlega regulacji w pierwszej kolejności ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Ustawodawca wskazał w niej okoliczności, których wystąpienie może spowodować odmowę wydania koncesji, ograniczenie jej zakresu lub odmowę zmiany koncesji. Są to następujące przesłanki (art. 56 usdg):

- 1) przedsiębiorca nie spełnia warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją, określonych w ustawie lub szczególnych warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;
- 2) ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa lub obywateli;
- 3) jeżeli w wyniku przeprowadzonego przetargu (na podstawie art. 52 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej) udzielono koncesji innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcom;
- 4) w przypadkach określonych w odrębnych przepisach.

Odmowa udzielenia koncesji lub jej zmiany podyktowana brakiem „spełnienia warunków wykonywania działalności gospodarczej” jest poprzedzona fakultatywnym sprawdzeniem faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji. Zgodnie z art. 50 usdg organ koncesyjny może przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany sprawdzić, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją.

Wątpliwości wzbudza sprawdzanie faktów podanych we wniosku o koncesję w kontekście dawania przez przedsiębiorcę rękojmi prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej, ponieważ pojęcie rękojmi jest niesprecyzowane i stanowi tzw. klauzulę generalną, podobnie jak np. "zagrożenie obronności i bezpieczeństwa" (art. 56 ust. 1 pkt 2 usdg). Wydaje się, że rękojmię prawidłowego wykonywania działalności daje ten przedsiębiorca, co do którego można być zasadnie przekonany, iż będzie on działalność gospodarczą objętą koncesją wykonywał w sposób prawidłowy. Przekonanie to odnosi się do sytuacji przyszłej, zawiera zatem w sobie ocenę przedsiębiorcy odnoszącą się do jego działania już po uzyskaniu koncesji, ale sformułowaną w oparciu o dotychczasową, aktualną wiedzę o tym konkretnym przedsiębiorcy. Tym samym w każdym przypadku ocena taka będzie nieco inna, choć w konkluzji umożliwiającą konstatację, że dany przedsiębiorca daje (lub nie) rękojmię prawidłowego wykonywania działalności (J. Nowacki, O przepisach zawierających klauzule generalne (w:) Studia z teorii prawa, Kraków 2004, s. 133 i n.).

Rękojmia prawidłowego wykonywania działalności nie stanowi *expressis verbis* przesłanki odmowy udzielenia, ograniczenia lub zmiany koncesji, jako że nie mieści się w katalogu takich przesłanek, określonym w art. 56 usdg. Organ koncesyjny zatem nie może odmówić udzielenia koncesji, powołując się wyłącznie na niedawanie przez przedsiębiorcę wskazanej rękojmi. Odmowa udzielenia koncesji lub jej zmiany możliwa jest natomiast z uwagi na niespełnienie przez przedsiębiorcę warunków wykonywania działalności (zob. art. 56 ust. 1 pkt 1) i tylko wtedy posiłkowo można uwzględnić brak rękojmi prawidłowego wykonywania działalności.

Organ koncesyjny może odmówić udzielenia koncesji lub jej zmiany także w przypadkach określonych w odrębnych przepisach. Odrębne przepisy regulujące określony rodzaj działalności gospodarczej koncesjonowanej mogą zatem zawierać przesłanki, których wystąpienie bądź stwarza organowi koncesyjnemu możliwość odmowy wydania lub ograniczenia koncesji, bądź też obliguje do odmowy wydania lub ograniczenia koncesji w stosunku do wniosku. Z przeglądu treści odrębnych przepisów, które określają przesłanki odmowy udzielenia koncesji lub ograniczenia jej w stosunku do wniosku, wynika, iż takie przepisy stanowią *lex specialis* w stosunku do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Przepis art. 35 ust. 3 Pe wskazuje, iż Prezes URE odmawia udzielenia koncesji, gdy wnioskodawca nie spełnia wymaganych przepisami prawa warunków. Regulacjami, które wyznaczają katalog warunków niezbędnych do udzielenia koncesji są: art. 33 ust. 1 Pe (przesłanki pozytywne udzielenia koncesji), art. 33 ust. 3 Pe (przesłanki negatywne udzielenia koncesji) i art. 35 ust. 1 Pe (treść wniosku o udzielenie koncesji).

Unormowanie art. 50 usdg i art. 56 usdg wprost jest stosowane do zmiany koncesji, a w art. 56 ust. 1 pkt 4 usdg znajduje się odesłanie do przypadków określonych w odrębnych przepisach. Jak wskazano takimi przepisami są zacytowane normy prawa energetycznego, które mają zastosowanie nie tylko w przypadku rozpatrywania wniosków o udzielenie koncesji, lecz również wniosków o zmianę (w tym rozszerzenie) już udzielonych koncesji.

W ocenie Sądu Okręgowego, w postępowaniu w przedmiocie rozszerzenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi, Prezes URE jest nie tylko uprawniony, ale wręcz zobligowany do weryfikacji wszystkich przesłanek warunkujących udzielenie koncesji wskazanych w art. 33 Pe, w tym w szczególności przesłanki istnienia możliwości technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej objętej koncesją. Rację ma bowiem Prezes Urzędu stwierdzając, że skoro Spółka domaga się rozszerzenia koncesji, oznacza to, że chce objąć działalnością gospodarczą rejon, w których dotychczas tej działalności nie prowadziła i w tym zatem zakresie uzyskuje koncesję niejako na nowo. Oznacza to tym samym konieczność zbadania wszystkich przesłanek udzielenia koncesji w zakresie, w jakim ma nastąpić jej rozszerzenie. Niemniej jednak, zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie Prezes URE temu wymogowi nie sprostął. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ wskazał bowiem, iż podstawą odmowy zmiany koncesji jest brak po stronie przedsiębiorcy możliwości technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej oraz brak rękojmi prawidłowego wykonywania tej działalności. Prezes powołał się tu na okoliczność prowadzenia przeciwko odwołującej się Spółce dwóch postępowań w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za naruszenie warunków udzielonej koncesji (za wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymogów jakościowych i prowadzenie obrotu paliwem nieujętych w koncesji), które to postępowania nie zostały prawomocnie zakończone. Zdaniem organu, skoro koncesjonariusz nie zapewnił skutecznego nadzoru w kwestii jakości paliw wprowadzonych do obrotu, to jest to jednoznaczne z ograniczonymi możliwościami technicznymi jej prowadzenia, nawet w dotychczasowym rozmiarze, a więc negatywnie należy ocenić możliwości techniczne koncesjonariusza, a w konsekwencji również dawanie przez niego rękojmi prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej.

W opinii Sądu Okręgowego, okoliczności, na które powołał się Prezes, tak naprawdę mogą mieć znacznie jedynie dla ewentualnego cofnięcia udzielonej już koncesji. W niniejszej sprawie w istocie nie dokonano natomiast analizy przesłanek rozszerzenia koncesji, tj. nie ustalono, czy przesłanki te były spełnione w dacie wydawania zaskarżonej decyzji, nie zebrano w tym zakresie żadnego materiału dowodowego.

Oдноśnie pisma Wydziału Zwalczenia Zorganizowanej Przestępczości Ekonomicznej Zarządu w B. (...) Biura (...) Komendy Głównej Policji z dnia 28 stycznia 2009 r. (k. 8-11), w którym wskazywano na naruszenie przez Spółkę (...) warunków koncesji na obrót i magazynowanie paliw, należy stwierdzić, że po pierwsze, Prezes URE powołał się na to pismo dopiero w toku postępowania przed SOKiK. Po drugie, pismo to wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 26 lutego 2009 r., a więc jeszcze przed udzieleniem przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi, co nastąpiło decyzją z dnia 10 czerwca 2009 r. Zatem, okoliczności wskazywane w przedmiotowym piśmie CBS, winny zostać uwzględnione przede wszystkim w postępowaniu o udzielenie pierwotnej koncesji, a nie w postępowaniu o jej zmianę. Niezależnie jednak od powyższego, nawet gdyby przyjąć dopuszczalność skorzystania z ww. pisma w postępowaniu o rozszerzenie koncesji, należy zauważyć, że Prezes URE zobowiązany był do zweryfikowania aktualności wskazywanych w nim okoliczności obciążających przedsiębiorcę. Poza sporem jest, iż organ nie dokonał takich ustaleń. Tymczasem, na choćby częściową nieaktualność przedmiotowych okoliczności wskazują powołane przez Spółkę (...), prawomocne orzeczenia sądów karnych uniewinniające, bądź umarzające postępowanie wobec D. M. (wspólnika i prokurenta Spółki) oraz Z. M. (prezesa zarządu Spółki), w zakresie zarzutu sprzedaży paliw bez wymaganej koncesji (k. 18-25), czy złożone w toku postępowania administracyjnego zaświadczenia o niekaralności Spółki oraz jej funkcjonariuszy (k. 40-41 akt admin.).

Oдноśnie zarzutów naruszenia przepisów prawa administracyjnego, Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za swój pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2004 r. (sygn. akt III SK 44/04), które to orzeczenie należy stosować również w postępowaniu toczącym się z odwołania od decyzji Prezesa URE, mianowicie, iż „celem postępowania sądowego nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa UOKiK. Do Sądu ostatecznie należy zastosowanie odpowiedniej normy prawa materialnego, na podstawie wyjaśnienia podstawy faktycznej, obejmującej wszystkie elementy faktyczne przewidziane w hipotezie tej normy”. Powyższe oznacza, iż nie należy do sądu powszechnego kontrola prawidłowości przeprowadzonego postępowania administracyjnego chyba, że naruszenie zasad postępowania administracyjnego miało bezpośredni wpływ na naruszenie norm prawa materialnego. Kontrola postępowania administracyjnego i formalna kontrola decyzji nie należy do kompetencji sądu powszechnego. Należy zatem stwierdzić, iż zarzuty w zakresie naruszenia przepisów prawa administracyjnego są nietrafne w związku z tym, że przywoływane przez stronę odwołującą przepisy dotyczą zasad postępowania administracyjnego i jako takie podlegają badaniu jedynie w postępowaniu administracyjnym w zakresie legalności wydanej decyzji.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie Prezes URE nie zbadał przesłanek rozszerzenia koncesji udzielonej Spółce (...) (art. 56 usdg i art. 50 usdg w związku z prawem energetycznym) i nie zweryfikował aktualności okoliczności uzasadniających ewentualną odmowę zmiany koncesji na datę wydania zaskarżonej decyzji. Wobec powyższego, odmowa rozszerzenia koncesji była bezpodstawną w tym sensie, że nie znajduje ona oparcia w materiale dowodowym postępowania. Z tego też względu, Sąd Okręgowy, nie mając możliwości orzeczenia w przedmiocie ewentualnej zmiany koncesji, zaskarżoną decyzję na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. uchylił. W uzasadnieniu wyroku z 19 sierpnia 2009 r., Sąd Najwyższy podkreślił, że uchylenie decyzji w całości powinno nastąpić wówczas, gdy wydanie jej nastąpiło bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa materialnego, jak również wtedy, gdy została ona skierowana do podmiotu niebędącego stroną w sprawie, a także gdy dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Podstawą do uchylenia decyzji Prezesa Urzędu jest także potrzeba dokonania w całości niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń (III SK 5/09, OSNP 2011, Nr 9-10, poz. 144).

Uchylenie decyzji przez SOKiK nie rodzi skutku ponownego rozpoznawania sprawy przez organ, a za tym wniosek, który był podstawą wszczęcia postępowania zakończony decyzją nie może wszczynać nowego postępowania po uchyleniu decyzji.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Spółce (...) złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł, ustalone na podstawie § 18 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 r. ws. opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., nr 490 j.t) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i opłata sądowa (100 zł).

SSO Jolanta de Heij - Kaplińska